

ЙОХАН

Над мжртвата градинка вечерта
распускаше коси от черен мрак.
Йохан откrehна малките врата,
огледа уличната пустота
и вмиг прекрачи дървения праг.

След него припна плачуща жена,
протегнала в ръцете си дете.
Но, озарен от бледата луна,
безшумно в тягосната тишина,
отмина той и всичко опусте.

По него дълго, дълго гледа тя,
далече впила поглед замечтан;
наколо бе сжнна пустота
и само прибледнелите уста
нашепваха едвам: Йохан, Йохан!

А над Берлин, потънал в ситен скреж
и лунни сребросинкави петна,
внезапно екна пжврия гжрмеж,
и ехото в безумний си летеж
раздра задремалата тишина.

След него втори, трети... ето вмиг
изтржпна в ужас снежния Берлин.
Нощта изпжлни се с гжрмеж и вик
и пламжкжт изви червен език,
блестящ над покривите кат рубин...